

Autor: Rodolphe Lussac

„Civilizaci nakonec vždy zachrání četa vojáků.“ Oswald Spengler

Jsme vojáky, kteří slouží věci evropské renesance – věci tak čisté, silné a majestátní jako naše zástavy.

Jsme vojáky, protože odmítáme reformistické záplatování vládnoucího Systému, který – skrze své volební a stranické výbory, stranickou úplatnost a parlamentní šarády – usiluje o zajištění samoregulace a recyklace zkorumpovaných „elit“, které kontrolují současný plutokratický systém.

Jsme vojáky, protože věříme, že záchrana evropské rodiny národů závisí na zničení současného systému. Jsme vojáci, kteří slouží (*serviam*) a ne jen mluví, myslíme a jednáme. Sloužíme politické věci ve smyslu **Juliena Freund**a (čelného francouzského Schmittova žáka) s vědomím, že podstatou boje je boj sám. Naše trojčlenné – **praxeologické, teleologické a eschatologické** chápání politiky přesahuje čistě akčně orientované, pragmatické a sekulární zásady moderní politiky. Ba co víc, máme za to, že propaganda prostřednictvím idejí zůstává jen chimérou a že ideje vycházejí z akce a nikoliv obráceně. Proto přijímáme za svou revoluční dialektiku lidí jako **Carlo Pisacane** („*Myšlenky jsou následkem činů, ne naopak*“), **Errico Malatesta** („*Nechceme emancipovat lidi, chceme aby se lidé emancipovali sami*“), **Carlo Cafiero**, **Paul Brousse** a **José Antonio**, kteří obhajovali propagandu činem – činem naplněným idejemi.

Ano, bude líp!

Naše vojáká vira a služba je pevně spjata s národně-revolučním ideálem, který usiluje o nový politický, aristokratický, hierarchický, antidemokratický a antirovnostářský řád, situovaný uvnitř evropského kontinentálního rámce, geopoliticky zaměřeného do sebe, odpojeného od globální ekonomiky, osvobozeného od naší současné atlantické podřízenosti a zakořeněného v eurokulturním pojetí civilizace, založeném na hodnotách krve a půdy.

Jsme vojáky, protože chápeme historii jako dialektický souboj mezi protikladnými silami, jejichž základními prvky jsou lidé a národy. Boj a zápas, jak nám názorně ukazuje dílo **Stéphane Lupasca** a **Maxe Plancka**, jsou neodmyslitelnou podstatou každého systému. Historie je tudíž nekonečnou bitvou mezi lidmi organizovanými okolo svých

jedinečných kultur a společností, z nichž každá, vědomě či nevědomě, je hnána touhou po expanzi a dominanci.

Jakožto vojáci bojujeme za restauraci vznešených politických principů *politeia*, *imperium* a *auctoritas* a v souladu s Evolovou *anagogií* (věci a události v jejich věčném významu, které nás vedou vzhůru, pozn. DP), jež v sobě nese schopnost vštípit lidem tyto specifické metapolitické, spirituální a antimaterialistické hodnoty, jež zajišťují spontánní soudržnost mas. Pro nás, tak jako pro **Carla Schmitta**, je politika privilegovaným místem, kde je přítel a nepřítel jasně určen. Proto odmítáme administrativní či manažerské koncepce prosazované stranickými politiky, kteří podporují stát udržovaný pomocí hédonistického šilenství. Stát, jehož příslušníci jsou debilizováni, oslabováni a manipulováni konzumní společností a médii – kdy jsou podrobeni oplzlému průmyslu, který je organizuje, řídí a podporuje s cílem zbavit je jakéhokoli revolučního úsilí v rozpouštědle falešného, hyperradostného řádu permanentní zábavy („společnost spektaklu“ **Guy Deborda**, pozn. DP).

Coby vojáci zastáváme ideál „polemologického“ (**polemologie** – věda zkoumající zejména důvody vzniku válek a důsledky války v sociálně – ekonomické, demografické a ideologické úrovni, pozn. DP) státu, odevzdaného v první řadě zajištění přežití a růstu evropské moci pod útoky americké hegemonie, radikálního islámu a neevropské kolonizace našich odvěkých domovin. V tomto ohledu od základu odmítáme společensko-smluvní pojetí národa a usilujeme o jeho obrodu coby mystické entity přenášené z jedné generace na další. Národ pro nás znamená **determinantu**, nezbytnost, sílu a vůli. Jsme vojáky, protože věříme, že válečná činnost je nejvyšším stupněm, prostřednictvím něhož se civilizace stávají komplexními a dějinou pákou, pomocí níž dějiny pozvedávají k životu vlasti a městské státy. Válka v tomto hérakleitovském smyslu („*Válka je otcem všeho, králem všeho, jedny činí otroky, druhé svobodnými*“) hýbe mezinárodními vztahy už od **Thúkydidových** a **Machiavelliho** časů.

Jak tvrdí **Hegel**, válka je nejvyšším vyjádřením státu; povzbuzuje jej k nejvyššímu stupni uvědomění i výkonnosti.

„Válka se nedá pokládat za absolutní zlo a za čistě vnější neštěstí. Válka má spíše konstruktivní, dokonce pokrokové funkce. Prosazuje národní jednotu. Stimuluje růst států. Přispívá k pokroku historie. Válka také chrání národní státy před úpadkem. Mír činí lidi i státy změkčilými. Produktem dlouhotrvajícího, natož věčného míru by byla zkaženost národů. Válka udržuje státy v kondici a v bdělosti.“ **G. W. F. Hegel**

Stát zůstává v první řadě válečným strojem, jemuž jsou všechny jeho ostatní funkce podřízeny, jakkoli se v současné době dominantní buržoazně-manažerské demokracii podařilo vtisknout skrze vládnoucí zločince a vše rozleptávající prosperitu věcem jisté zdání řádu. Mezinárodní autorita státu se rovná schopnosti zasadit úder, a dějiny ukazují, že jen ti, kdo jsou oddaní *mos maiorum* (zvykovému právu) a konzervativnímu odporu proti

odstředivým silám, mohou být korunováni vojenskou slávou. Tak tomu bylo v Augustově i Diokleciánově Římě, v Rusku Petra Velikého i Lenina, islámském světě Mehmeda Aliho i Mustafy Kemala, v Číně **Žlutého císaře** i Mao Ce-Tunga, z nichž každý nejprve zvítězil v domácích i zahraničních bitvách předtím, než se odvážil zavádět důkladné revoluční změny, v něž věřil.

Coby političtí vojáci usilujeme o obnovu ideálu politického povolání, přesahujícího současný ekonomismus a o znovuoživit ideál výjimečných mužů, kteří vyjadřují a ztělesňují etiku přesvědčení, odpovědnosti a služby. V buržoazních demokraciích vzkvétá – aby nám vládla a zároveň nás urážela – třída profesionálních politiků, byrokratů, demagogů a oportunistů všech druhů, jejichž žoldácké nakládání s vysokými politickými funkcemi pohánějí čistě sobecké, kariéristické a hamižné motivy. Jako vojáci podnikneme nezbytné kroky k očištění od těchto šejdířů – zrádců našich slavných evropských ideálů. Proto chceme vidět císaře i proletáře prodchnuté stejným revolučním přesvědčením, pochodující bok po boku: vzory nového heroismu.

Zastáváme názor, že existuje souvislost mezi výjimečným stavem a podstatou politické suverenity, kdy dojde ke ztrátě rovnováhy mezi zákony státu a politickou skutečností. Jsme pro výjimečný stav za účelem nastolení státu coby vyjádření nového řádu, jako způsobu ukončení všeobecné anomie a převládajícího neřádu.

Slovní spojení *force de loi* (síla zákona) pochází z dlouhé tradice římského a středověkého práva a znamená „účinnost, donucovací schopnost“. Chceme znovuvést do praxe původní vzor římské úřední vyhlášky *iustitium* (úředně vyhlášené pozastavení všech veřejných činností v době krize nebo státního smutku, pozn. DP), využívané tehdy, když se římský senát dozvěděl o situaci, která mohla ohrozit republiku – *senatus consultum ultimum*, stanovující nezbytná opatření k zajištění bezpečnosti státu. Tento způsob vypořádávání se s náhlými okolnostmi odkazoval na prastarý koncept *solstitium*: případy, kdy se zákon zastavil jako slunce v bodě slunovratu.

Především však jsme politickými vojáky, protože jsme militanty.

Etymologicky, termín „militant“ odkazuje na **teologické rozlišení** mezi Církví bojující (Ecclesia Militans) a Církví vítězí (Ecclesia Triumphans). Lze načrtnout analogii mezi politickým militantem a věřícím, jehož pravda určuje všechny aspekty jeho bytí, zejména ve své podstatě a úplnosti. Militant bojuje, útočí a přináší oběti za vítězství svých ideálů. Sloveso „bojovat“ pochází z latinského *militari*, což je pomnožné podstatné jméno „voják“; který přináleží k Církvi, armádě, vyžadující ducha disciplíny, sebeobětování a odříkání. To je důvodem, proč je militantnost jádrem našeho politického boje. Ideální militant musí být revolucionářem, schopným dialekticky spojit své teoretické a praktické vědomosti k celkovému porozumění společnosti, v níž žije. Dobrovolně se podřizuje tuhé disciplíně, která zajišťuje dialektickou jednotu mezi teorií a praxí.

Jako političtí vojáci nevěříme v samovolnou evoluci nebo spontánní revoluce, jelikož v politice ani v ekonomice neexistují žádné osudové události; aby přežil, umí se vládnoucí liberálně-

kapitalistický řád velice zdatně obnovovat a překonávat své vnitřní rozpory. Masy též nejsou jen vykořisťovány, ale také psychicky manipulovány a odcizovány.

Nelze dosáhnout revolučního pokroku bez vývojového procesu, vrcholícího v lidovém bojem (*lutte des peuples*). Tento boj na sebe bere mnoho podob – dílčích nebo místních bojů (na úrovni podniku, kraje atd.) Boj není spontánní, je spojen s uvědoměním a snahami řadových militantů, kteří jsou řízeni shora. Boj řadových militantů – jakkoliv příkladný – nemůže docílit celkové změny systému, jelikož postihuje jen jednotlivé části většího společenského celku (nikoliv Systém samotný, pozn. DP). Namísto toho musí být propojeni a koordinováni ve formě globální ideologické avantgardy, schopní nahlížet na problémy z dostatečně široké perspektivy. Je namístě vyhnout se přehnaně strnulému elitářství i opatrnému reformismu – za účelem dosažení dialektického propojení mezi globálním a místním bojem, mezi politickou činností avantgardy a masového hnutí.

Jako političtí vojáci usilujeme o revoluci, která nepřinese jen pouhou strukturální změnu v ekonomii a politice, ale také duchovním; ontologickou změnu vedoucí k vytvoření nového člověka, zbaveného buržoazního individualismu a egoismu. „Totální revoluce“ ovlivní vztahy a etiku a dá vyšší smysl našim všedním životům. Tato revoluce bude návratem ke kořenům, otočením zpět („revolvere“), kdy ustavující autoritativní řád-Stát, státně řízenou ekonomiku a výlučné pojetí identity – revolucí provedenou v souladu s jedinečnou mentalitou evropských národů a principem homologie, očišťujícím instituce i myšlení od cizích, deformovaných prvků.

Jako političtí vojáci jsme neodvratně prostoupeni tragickým pojetím života, vědouce s **Alfredem Weberem**, že každý vyšší řád zachovává jistou míru chaosu, protože zvyšuje jeho sílu. Tragickým, protože jsme si vědomi nezměrné velkoleposti univerza i světa a nedokonalosti a konečnosti lidské povahy.

Tváří tvář této trvalé a paradoxní metafyzice se stavíme za nové „okouzlení“ světa a estetizaci státu, představovanou německými romantiky **Goethem, Novalisem, Schlegelem a Müllerem** – vědomi si toho, že osvícenecké ideje Francouzské revoluce ruku v ruce s obecnou sekularizací svět řečeno s **Maxem Weberem** „odkouzlily“. Stejně jako Novalis chceme, aby naše revoluce byla organickým a poetickým celkem, v němž je nový stát existenciálním a estetickým ztělesněním našeho ideálu lidské dokonalosti. Jakmile toho dosáhneme, budeme pokračovat dál, stále dál a dál, až tam – k našim bohům.

Esej Rodolpha Lussaca *Pourquoi sommes-nous des soldats politiques?* vyšla původně na stránkách **Euro-Synergies**. Anglická verze **Why Are We Political Soldiers?** (překl. Michael O'Meara) vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing.